

ПИСМО ОТЪ СЕЛО

И азъ ти пиша, драги Митя,
за менъ, за нашия животъ,
за всичко, за което питашъ
въвъ свойто хубаво писмо.

Кажи ми отъ кжде да почна —
изъ село много новини! —
Години като димъ се точатъ,
а съ тѣхъ старѣме и ний.

Ти знаешъ, бѣше свѣтло време,
цѣфтѣха мирни, златни дни
и изъ полето запѣхтѣни
летѣха наштѣ младини.

Въ душитѣ бѣше свежо, свято,
като очистено небе.
И като птица надъ земята
бѣ погледа ни устременъ.

Но туй, което бѣше нѣвга,
сега не е, не е, не е!
Съсъ младостъта ни то избѣга
далечъ къмъ други брѣгове.

Въ мигъ всичко спре. И сякашъ мудро
повлѣче ни бездѣнна нощъ.
И въ сѣнь се спуснаха по чудо
мжже съсъ адска стрѣвь и мощъ.